

Hoofdstuk 112

Lieve kleinkinderen,

Jan en Piet waren vanaf de lagere schoolbanken (groep één van de basisschool) de dikste vrienden. Maar toen ze samen naar het vervolgonderwijs gingen, naar dezelfde scholengemeenschap, zag Jan zijn grote vriend Piet ineens niet meer staan. Nee, er waren andere jongens die veel interessanter waren en Jan liet zijn vriend Piet links liggen. Dat deed pijn, ja veel pijn.

Hoofdstuk 112 - Amasa, man van Juda - 2 Samuël 19 : 9 – 43 2 Samuël 20

Na de dood van Absalom gingen de mannen van zijn leger weer naar huis. Elke man naar zijn eigen huis, waar hij in Juda of Israël ook woonde. De weg naar Jeruzalem lag voor David open. Maar koning David begreep heel goed, dat hij nu niet naar Jeruzalem moest gaan. Bijna alle oudsten van Juda en van heel Israël, de elf andere stammen, hadden hem verraden toen ze de kant van Absalom kozen. Dat was niet weer goed te maken met alleen maar een mars naar Jeruzalem.

De oudsten van elke stam hoorden bij hem te komen en hem vragen om terug te komen. Ze moesten hem opnieuw inhuldigen als hun koning. Maar daar treuzelden ze nogal lang mee....

Sommigen schaamden zich en durfden nu niet naar David toe te gaan. Maar de meesten wilden liever zelf baas blijven en dachten dat ze een koning helemaal niet meer nodig hadden.

Voorals in Juda hadden de oudsten geen haast om David weer als hun koning in te huldigen. Het leek erop dat de andere stammen van Israël wel eens eerder bij David zouden komen, want de gewone mensen in het hele land wilden hun koning David terug.

Het viel David wel erg tegen dat juist zijn eigen stamgenoten niet als eerste bij hem kwamen. Maar ja, Absalom had juist in Juda de meeste aanhangers gehad. Het was de hoogste tijd dat het weer goed kwam tussen hem en de oudsten van Juda.

Om die reden stuurde David de priesters Sadok en Abjathar naar hen toe met de boodschap: wanneer jullie mij weer mij terughalen en weer als koning erkennen, dan krijgen jullie van mij extra privileges.

Ook moesten de beide priesters gaan overleggen met Amasa, de krijgsoverste van Absalom. Zij moesten hem overhalen dat hij in het vervolg voor koning

David wilde gaan werken. Natuurlijk hoefde dat niet voor niets. Voor wat, hoort wat! Maar wanneer het Amasa zou lukken om binnen zeer korte tijd David weer als koning terug te krijgen in Jeruzalem, dan zou hij de plaats van Joab gaan innemen. De hoogste generaal in Davids leger!

Het was een sluw plan van David, maar geen wijs besluit. Wel zou hij op deze manier de steun krijgen van Amasa en de oudsten van Juda. En ook nam hij op deze manier wraak om wat Joab met zijn zoon Absalom had gedaan. Maar de andere stammen van Israël zouden kwaad worden als ze dit hoorden en wat zou het gevolg daarvan zijn?

En voor Joab was dit niet eerlijk. Hij was al die jaren een trouw dienaar van koning David geweest en vooral met dank aan hem was Davids rijk zo groot en machtig geworden. Hij verdiende het niet om door David nu op zo'n geniepig manier aan de kant gezet te worden. *En dat in het voordeel van opstandeling Amasa!*

David wist ook wel dat het **niet** goed was wat hij met Joab deed, maar sinds hij zijn zoon Absalom gedood had kon hij hem niet meer luchten of zien,

Amasa wilde maar al te graag op het aanbod van koning David ingaan. In plaats van straf, zoals hij verwacht had, kreeg hij zelfs de plek van legeraanvoerder Joab aangeboden. Om de oudsten van Juda over te halen om David als koning terug te halen was voor hem geen probleem.

Korte tijd daarna werden er boodschappers naar de stad Machanaïm gestuurd, die David eerbiedig vroegen om terug te keren naar zijn hoofdstad Jeruzalem.

David vertrok met zijn leger uit Machanaïm. Veel mensen uit Juda gingen hem tegemoet en wachten hem op bij de rivier de Jordaan. Maar het waren niet alleen Judeeërs, die koning David gingen ophalen. Ook Siba, de dienstknecht van Mefiboseth haastte zich om David bij de Jordaan te verwelkomen. Met zijn vijftien grote zonen en zijn twintig slaven wilden hij David helpen om de rivier over te steken. Hij had ook wel reden om dankbaar te zijn nu hij van David alle bezittingen van zijn heer Mefiboseth gekregen had.

Maar daar was ook Simeï. Hij was erg bang dat hij van David straf zou krijgen. Het was ook niet niks wat hij er allemaal uitgekraamd had toen koning David vluchtte. Hij liet zich voor David op de grond vallen en smeekte om zijn leven. 'O koning, vergeef mij. Ik smeed u, vergeet alle lelijke woorden die ik tegen u gezegd heb. Maar nu ben ik wel de eerste uit de stam Benjamin die u hulde breng.'

Nog voordat David iets kon zeggen nam Abisaï, de broer van Joab het woord.

'Zal ik hem doden omdat hij de gezalfde des Heren vervloekt heeft?'

David kreeg een kleur van kwaadheid. Altijd hadden Joab en Abisaï het hoogste woord en altijd wilden ze bloed zien. Zo luid dat iedereen het kon horen zei hij:

‘Wat heb ik met jullie te maken, zonen van Seruja? Vandaag op deze feestdag wordt er geen bloed vergoten!’

En tegen Simeï zei hij: ‘In de naam van de Heer, jij zult niet sterven!’

Direct na deze vreemde ontmoeting met Simeï, zagen ze Mefiboseth, de zoon van Jonathan aan komen rijden. Al deze tijd dat David in Machanaïm was geweest, had hij gerouwd. Dat was hem aan te zien en ook te ruiken. Hij had zich deze weken niet gewassen en ook geen schone kleren aangetrokken. Koning David keek hem streng aan en zei: ‘Waarom ben je niet met mij mee gevluht?’

De zoon van Davids vriend Jonathan antwoordde: ‘Dat wilde ik doen. Ik had mijn dienaar Siba de opdracht gegeven om mijn ezel te zadelen om met u mee te gaan. U weet dat ik kreupel ben en niet kan lopen, maar Siba had alle ezels meegenomen en daarna heeft hij mij bij u vals beschuldigd!’

David wist nu niet meer wie hij moest geloven. Siba had het hem heel anders verteld. Ja, hij had de zaak beter moeten laten onderzoeken. Maar toen had hij andere zaken aan zijn hoofd. En hoe moest het nu verder? Hij had al het land van Mefiboseth aan Siba gegeven. Voor zijn gevoel sprak Mefiboseth de waarheid, maar was dat wel waar?

Toen zei David: ‘Ik gebied Siba, dat hij al het land met jou moet delen.’

Mefiboseth boog zijn hoofd en antwoordde: ‘O koning, ook al zou ik alles kwijt zijn, dan was dat nog niet erg nu u weer teruggekomen bent.’

Toen zei David: ‘Ik gebied Siba, dat hij al het land met jou moet delen.’

Met man en macht begon het leger van David de rivier de Jordaan over te steken. Ook koning David bereikte veilig de overkant. Vanaf de Jordaan gingen ze in een grote optocht naar Gilgal en daar kwamen ook de oudsten van Israël om David op te halen. Ze verbaasden zich erover dat de oudsten van Juda hen toch nog een slag voor waren geweest. Maar toen de oudsten van Israël daar in

Gilgal hoorden dat de stam Juda aparte rechten en privileges had gekregen, ontstond er een hevige ruzie.

Daar in Gilgal was ook een man uit de stam van Benjamin, die Seba heette. Het zat hem nog altijd dwars, dat er een koning in Israël was uit de stam van Juda. En nu met deze hevige ruzie tussen Juda en de andere stammen van Israël, zag hij zijn kans schoon. Hij liet zijn boden rondgaan met de boodschap: *‘Wat hebben wij nog te maken met David? Kom op Israël, laten we allemaal naar ons eigen huis gaan!’*

Direct werd er massaal gehoor gegeven aan deze oproep van Seba. Alle mannen van Israël verlieten Gilgal en gingen, achter Seba aan het noorden in. Wanneer David zich alleen maar bekommerde om de stam Juda, nu dan moest hij zich er ook maar mee redden. Zij deden niet langer mee!

Voor David voelde dit als een klap in zijn gezicht. Hij besepte dat het niet goed van hem was geweest om de stam Juda voor te trekken. Maar nu was het te laat! Nog maar net was de opstand van Absalom achter de rug of nu begon dit. Hij moest direct handelend optreden want anders was de kans groot op een nieuwe oorlog. Zo vlug hij kon ging hij naar Jeruzalem en maakte alles klaar. Eerder zou hij Joab de opdracht hebben gegeven om met Seba af te rekenen, maar nu moest Amasa het doen. Joab had hij uit zijn functie ontheven.

De koning zei tegen Amasa dat hij binnen drie dagen het leger reisvaardig moest hebben. Maar zoals het met Joab altijd **wel** gebeurde lukte dit bij Amasa **niet**.

David werd ongeduldig. Zijn leger moest Seba inhalen voordat hij zich in een versterkte stad vestigde. Maar, kon Amasa zijn taak wel aan? Zo niet, dan was hij een slecht legeraanvoerder en had hij hem nooit in dienst moeten nemen. Of wilde hij niet? Hield hij het in het geheim met Seba, net zoals hij dat met Absalom gedaan had? Dan was hij een verrader.... In ieder geval moest er nu iets gebeuren. Koning David liet Abisaï bij zich komen en zei: ‘Nu zal die Seba ons nog meer kwaad doen, dan Absalom gedaan heeft. Neem de soldaten die hier in de stad zijn mee en ga hem achterna.’

Abisaï deed direct wat de koning hem opgedragen had. Hij pleegde overleg met de commandant van de lijfwacht van David en met de Filistijn Ittai. Binnen de kortste keren stonden ze klaar om Seba te gaan achtervolgen. Ze waren vol goede moed. Ze hadden Absalom verslagen en dat zouden ze nu met Seba ook doen. Joab was er ook bij. Natuurlijk was hij kwaad op David die hem zo slecht behandeld had, maar Amasa haatte hij. David was tenslotte zijn koning en een koning moest je gehoorzamen ook al deed die je onrecht aan. Maar die Amasa! Kort geleden was hij nog in opstand gekomen tegen koning David en hadden Joab en zijn mannen hem op het slagveld verslagen. En nu was hij de grote man

in Davids leger.... Maar er moest wel heel veel veranderen wilde Joab hem gehoorzaam zijn.

Dichtbij Gibeon, kwamen Abisai en zijn mannen Amasa achterop. Die was nu eindelijk ook zover dat ook hij Seba kon gaan achtervolgen. Joab zag Amasa en liep heel vriendelijk naar hem toe. Amasa glimlachte terug. Dat viel hem honderd procent mee van die harde en wrede man, over wie hij al zoveel gehoord had. Die grote Joab wilde misschien wel vriendschap met hem sluiten. Joab zei: 'Is alles goed met jou Amasa?' En met een brede zwaai pakte hij Amasa bij zijn baard beet, zoals in die tijd gewoonte was, wanneer mannen elkaar een welkomskus wilden geven. Nog had Amasa niets door. Maar met zijn linkerhand had Joab vanonder zijn mantel vandaan een dolk gepakt, waarmee hij Amasa in zijn onderbuik stak. Daarna marcheerden de broers Abisai en Joab koelbloedig door en keken niet meer naar hun vijand om. Die had zijn verdiende loon gekregen. *Had hij maar niet in opstand moeten komen tegen hun koning David.*

Joab steekt Amasa in zijn onderbuik.

Eén van de soldaten van Joab bleef bij de stervende veldheer staan en zei tegen de mannen van Amasa: 'Jullie hebben geen aanvoerder meer. Wees nu verstandig en ga achter Joab aan. Hij is een veel betere generaal dan jullie aanvoerder was. En, Joab verliest nooit!'

Maar eerst moesten ze nog het dode lichaam van Amasa het veld inslepen en begraven. Daarna gingen ze Joab achterna.

Ondertussen was David in Jeruzalem en ging ervan uit dat Abisai tegen Seba optrok en dat Amasa met een groot leger achter hem aankwam. Toen hij hoorde dat Joab het commando had overgenomen en dat Amasa door hem vermoord was, werd hij woedend. Maar eerlijk is eerlijk, ook David moest even later weer terugdenken aan de opdracht die hij jaren geleden aan Joab gegeven had: *'Laat de Hethiet Uria sneuvelen in de strijd....'*

Ja, en als je samen een moord begaat, dan blijft dat levenslang een probleem. Er was één troost: nu Joab weer de leiding had, hoefde hij zich geen zorgen meer te maken. Seba zou het verliezen!

En zo gebeurde het ook. Ze achtervolgden Seba met zijn mannen dwars door heel Israël heen. De meeste mannen van dat grote leger van Seba verdwenen zomaar. Ze hadden er genoeg van en gingen naar hun eigen huis. Met een klein groepje getrouwen bereikte Seba het stadje Abel-Beth-Maächa, dat in het uiterste noorden lag.

Joab belegerde de stad. Dichtbij de stadpoort wierp hij schansen op. Maar voordat hij de stad ingenomen had, kwam er al een einde aan de strijd. De inwoners van het kleine stadje voelden niets voor Seba. Ze namen de opstandeling Seba gevangen en hakten hem het hoofd af. Die smeten ze over de stadsmuur heen naar Joab. Zo kon die duidelijk zien dat Seba niet meer leefde.

Joab belegert het stadje Abel-Beth-Maächa.

Joab was al lang tevreden. Het was hem niet om de stad te doen geweest, maar alleen om Seba. Direct ging hij weer met zijn soldaten naar Jeruzalem terug. De strijd was voorbij en David kon nu in zijn stad Jeruzalem in alle vrede en voorspoed regeren.

Nog zo'n tien jaar heeft David geregeerd. Voor het volk Israël was dat een goede tijd. Maar David kon niet vergeten wat er allemaal was gebeurd. Nog steeds moest hij zo nu en dan aan zijn zoon Absalom denken. Nog altijd haatte hij Joab en diep in zijn hart was hij bang dat er nog meer rampen zouden komen. *'Het zwaard zal van jouw huis niet wijken,'* had de profeet gezegd. En wanneer zou de laatste slag vallen? Zijn vierde zoon? Wanneer?

Zo voor het oog regeerde David over een groot en machtig rijk. Maar zonder dat David er erg in had, ging de tweespalt tussen Juda en de overige stammen van Israël door. Later, toen Davids zoon koning was zou het tot een uitbarsting komen.